

Sutinen

JÄSENLEHTI 2020

ITÄ-HELSINGIN TAIDESEURA

Sutinen

JULKAISIJA ITÄ-HELSINGIN TAIDESEURA RY.

ISSN-L 0780-9190 • ISSN 0780-9190 (painettu) • ISSN 2242-3028 (verkko)

Kannen kuva: Ulla-Kristiina Haarma (rajattu maalauksesta)
Lehden tekijät: Päätoimitus, graafinen suunnittelu ja taitto Leena Heikkilä
Toimitus ja markkinointi Maila Niskanen-Kopio
Tekstien ja kuvien toimittajat on mainittu juttujen yhteydessä
Painatus: Tuokinprint Oy Helsinki

SISÄLTÖ

Saara sanailee	3
Koronan kourissa	4
Liisa Ihmemaassa	7
Hyvä teoskuva	11
Vuosaaren kesäkurssi	12
Konkari kertoo	16
Vuosinäyttely	20
Akryylimaalauksen lyhytkurssi	29
Uusi kasvo	32
Taideseuran ulkopuoliset näyttelyt	35
In Memoriam	36
Kevään 2021 kurssit	37
Ajankohtaista: Jäsenmaksut ja some	38
Itä-Helsingin taideseuran hallitus	39

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

ERILAINEN VUOSI

Kuva: Mikael Jahn

Ottaessani vastaan puheenjohtajan pestin kesken kaksivuotiskauden kuvittelin, että saan johdettavakseni koko lailla edeltäjiään muistuttavan toimintavuoden: kaupungin yleisavustus turvaisi selustaa, kun kurssit koontuisivat tuttuun tapaan viikosta toiseen, ja syksyllä pidettäisiin vuosinäyttely Stoassa.

Mutta elämässä harva asia tuppaa menemään niin kuin suunnittelee, ja vuodesta 2020 tuli hyvin erilainen kuin aiemmista. Ei vain taideseura vaan koko maailma joutui aivan uudelleen tilanteeseen, jossa normaalia elämää rajoitetaan ja totuttujen käytäntöjen tilalle keksitään uusia.

Harrastukset ovat saaneet uudenlaista merkitystä, kun kansalaisia on kehoitettu pysyttelemään kotipiirissään. Taiteen tekeminen on toivottavasti tuonut piristystä toisiinsa sulautuviin päiviin, ja ainakin vuosinäyttelymme monet teokset olivat juuri tältä vuodelta, vaikka vanhempiakin olisi saanut tuoda esille.

Taide on toki paljon muutakin kuin ajankulua. Se on avain tuoreisiin ajatuksiin, tunteisiin ja kokonaisuun maailmoin. Se saa keskittymään olennaiseen ja järjestämään sisäistä elämää. Se va-

pauttaa ympäröivästä todellisuudesta ja toisaalta auttaa kiinnittymään siihen.

Järjestömaailmassa taide on myös konkretiaa. Se on saamatta jäänyt kaupungin avustus ja Stoaan gallerian uudet tuulet, jotka puhalsivat vuosinäyttelymme vähän lännemmäksi, Galleria Kolmanteen kerrokseen Arabiaan. Näyttelystä kerrotaan lisää lehden sivuilla 20–28.

Konkretiaa ovat myös lukuisat seuran hallituksen kokoukset, joissa on pätkäilty erityisolosuhteisiin reagoitua sekä toiminnan ylläpitämistä. Onnekkaisesti digiloikka otettiin jo viime vuonna, ja hallituksen etäkokoukset sujuvat koko ajan luontevammin. Silti toiveikkaana odotan aikaa, kun voimme taas huolelta kokoontua Sasekan pöytien ääreen.

Vuosi 2020 on estoitta viskonut kapuloita rattaisiin keskeyttäen kevätkauden kurssit, siirtäen syksyn näyttelyavajaiset nettiin ja luomalla tulevaisuuden ylle sumuisen hunnun. Sen ei kuitenkaan pidä antaa hämätä: tämäkään tilanne ei kestä ikuisesti. Ja taide – se ei kysy aikaa tai paikkaa, vaan on elämämme sekä tässä, nyt että tulevaisuudessa.

Saara Seppälä

Luovuus lujilla KORONAKEVÄÄNÄ

Kuvan Tiistamaalarien etäkahvitteluhetkestä lähetti Liisa Mäki

”Sitten tuli kesä ja kaikki helpottui”

Maaliskuun puolivälissä iski korona, ja elämä muuttui: uutiset tulivat koronaa, menot vähenivät minimiin ja kotona olo lisääntyi. Mutta miten kävi taideharrastuksen? Lisääntyikö luovuus, vai kävikö päinvastoin? Tätä kysyttiin jäseniltä, heistä kaksitoista vastasi.

”Maaliskuussa olin toiveikas ja ajattelin kerrankin saavani kylliksi aikaa maalaamiselle, mutta miten kävikään. Hain innoissani vauhtia lenkkeilystä. Aiemmin se oli toiminut mutta nyt selittelin värejä ja ihmettelin syntyvää mustan määrää. Mikään ei onnistunut”, kertoo **Sirkka Raikamo**.

”Luomiseen tuli pitkä tauko. Elokuussa menin taas työhuoneelle ja kuin raivon vallassa sekoitin ensin viisi värejä ja sitten annoin siveltimen juosta. Olen sanonut itseäni siveltimen piikiksi. Sivellin tuntui tekevän mitä halusi. Silmissä pääsiäisen kuolleet narsissit

ja tulppaanit jotka muistin. Kaivoin ne muistikuvistani ja siirsin punaisena hehkuvaan maalaukseeni ja sitten – itkin. Kuin lukko olisi auennut ja vapaus koittanut. En ollut enää Koronan pelokas vanki. Elämä tuntui saaneen uudet siivet. Kiitos elämälle!”

”Koronan välttely on vienyt energiaa ja karsinut monia asioita elämästä. Luonnon kauneus väreineen, valoineen ja varjoineen ilahduttaa ja kuljeskelu ulkona on tullut jokapäiväiseksi tavaksi. Ehkä elämyksistä jotain ilmaantuu myöhemmin paperille tai kankaalle,

vaikka juuri mitään ei synny nyt. Olen käynyt katsomassa ainoastaan kaikkein mielenkiintoisimmat näyttelyt ja nekin yksin”, kertoo **Mau Salmi**.

”Omalla kohdallani keväällä oli hieman vaikeuksia keskittyä taiteen tekemiseen, vaikka aikaa olisi ollutkin. Tänä syksynä sen sijaan olen päässyt hyvään vauhtiin ja maalaan/piirrän lähes päivittäin”, kirjoittaa **Olli Malmivaara**. Huono puolikin löytyy: ”Sen sijaan olen nyt jättäytynyt pois IHTS:n kursseilta koronapelon (tai varovaisuuden) vuoksi”.

Helga Tollander koki tyhjän, melkein lamaannuttavan olon keväällä, kun kaikki harrastukset pantiin jäihin. Korona tosin oli vain osasyistä eristykseseen, myös leikkauksen jälkeinen toipilasaika vaikutti. ”Nyt kun vointini alkaa olla hyvä, on sormiani ruvennut syyhyämään, ja olen paperilappusille tehnyt luonnoksia ja piirtänyt arjen näkymiä ja sitä mitä näen ympäröivästä luonnosta”.

”Kaikenlainen maalaaminen ja piirtäminen helpotti oloani ja ahdistusta, hyvä jos uskalsin kauppaan hiipiä. Luovuus kyllä lisääntyi sillä tavalla, että keksin luovia ratkaisuja, enkä pelkästään tekemääni taiteeseen. Innostuin kokeilemaan uusia ruoka- ja leivontareseptejä vain välttääkseni liiallisen kaupassa käynnin”, sanoo **Liisa Mäki**.

Sama tapahtui myös taideprojekteissa: ”En halunnut asioida myöskään taidekaupoissa, joten käytin saatavilla olevia materiaaleja. Sekoitin esimerkiksi gessoja ja tusseja (juoksevia) mielenkiintoisesti. Käytin kynttilää tussitöissä (ei se kyllä mitään uutta ole).”

WhatsApp saa kiitosta

”Maalalimme tiistaisin samaan aikaan kuin tavallisesti, ja WhatsApp -ryhmäs-

Kuva: Sirkka Raikamo

Sirkka Raikamo: Elämä sai uudet siivet

sä lähettelimme kuvia toistamme ja annoimme palautetta. Klo 11 oli kahvihetki kuten Sasekalla, ja laitoimme myös kuvia kahvipullista toisillemme. Joskus kuvien vaihto jatkui iltaan asti. Tämä oli yksi niistä asioista, joka sai paremmin jaksamaan koronan aikaan”, kiittelee **Pirkko Raulo**. ”Minun työni näyttelyssä oli tehty juuri tänä aikana. Vahinko vaan, että oli vain pieniä akvarellipapereita kotona”.

Samaa kehuu myös **Britt Holmberg**: ”Tiistapajassa monet maalasivat kotona, mutta me juotiin aina kahvit kello 11, lähetettiin kuvia ym., se auttoi ainakin minua. Sitten tuli kesä ja kaikki helpottui, ei lähetetty kuvia niin paljon enää. Nyt on kiva maalata taas.”

Mau Salmella maalariystävien tapaamiset ovat jääneet melkein pä WhatsApp-piiriin, mikä onkin osoittautunut hyväksi >

kanavaksi vaihtaa kuvia ja ajatuksia. Samaa mieltä on myös Helga.

Ainakin Torstaipaja ja keskiviikon tussikurssi saivat myös etäopetusta WhatsApp-ryhmän kautta.

”Tuotteliain vuosi koskaan”

”Kiitos kyllä, luovuus lisääntyi”, sanoo **Anna Kaski-Kløve**. ”Hämeentiellä sijaitsevasta taideliikkeestä kävin ostamassa monella satasella taidetarvikkeita, ja koronan aikana luovuuteeni oli kukassa. Tuli tehtyä aika paljon öljyväritau-luja. Kesä oli ihanan lämmin ja metsät olivat täynnä mustikoita. Upea Järvi-Suomi ei pettänyt tänäkään kesänä!”

Samoin kävi **Pertti Matikaiselle**: ”Tuotteliain vuosi ollut koskaan”, hän kertoo, huolimatta sairaalareissusta, jonka jäljet tuntuvat vieläkin. ”Sairaalavuoteella aloin harjoitella jo. Ensi yritykset eivät olleet lupauksia herättäviä, mutta oikeilla jäljillä olen kuitenkin myös jälkikäteen ajatellen ollut kuntoutus-sani omatoimisesti. Korona tosin on laittanut peliin hieman varovaisuutta, kun monella tapaa riskiryhmässä olen. Tekemiseen se ei ole vaikuttanut”, hän kertoo.

Sairaus verotti myös **Seppo Elorannan** tekemistä: ”Olin keväällä tussikurssilla, se oli aktiivisuutta. Muuten on harrastus ollut vähäistä. Olen kyllä kerännyt ideoita esimerkiksi valokuvaamalla.”

Elina Varmolaan korona ei juuri vaikuttanut: ”Keväällä suututti, kun eri järjestäjät lopettivat taidekurssit ja kaikki eivät edes järjestäneet korvaavia tunteja myöhemmin. Muulla tavalla korona ei vaikuttanut taideharrastuksiini. Olen taiteillut kotona sen verran kuin normaalistikin. En pelkää koronaa enkä ole juurikaan kärsinyt korona-ajasta.”

”Lopetetaan valitus”

Nimetön kirjoittaja osaa ottaa korona-rajoitukset tosiasiana: ”Korona on ja maailmamme on muuttunut, halusimme tai emme. Ainahan voi yrittää elää niin kuin ennen, se ei ole mahdollista. Mielestäni on järkevämpää hyväksyä tilanne, lopettaa valitus ja haikailu. Jospa tämä kysely toisi POSITIIVISIA ja uusia tapoja taideharrastukseen.”

”Osaan tehdä taidetta itsenäisesti ja osallistuminen näyttelyihin ym. tapahtumiin ei ole minulle taiteentekemisen itsetarkoitus. Halu oppia ja haastaa itseni ovat aina olemassa. Kaipaen satunnaista ammattitasoista opetuskontaktia ja ehkäpä laadukasta ja mieltä avartavaa keskustelua taiteen asiantuntijoiden kanssa.”

”Onneksi Vuosaari on ulkoympäristöltään inspiroiva ja automaattisesti mentaalisesti ruokkiva. Ongelma oli ehkäpä Uudenmaan sulkuaikana ihmismassat, jotka vaelsivat tänne kotisaarelleni.”

”Kesäkurssi oli ihana”

Kesäkurssi oli Helgan mukaan ”aivan ihana, kun saimme tavata oikeasti sekä osallistujia että opettajaa”.

”Ilman IHTS:n elokuun kesäkurssia ja osallistumista vuosinäyttelyyn tuskin olisin tarttunut pensseleihin ollenkaan tai tavannut ketään muita taiteentekijöitä. Lämmin kiitos yhdistyksen aktiivisille ja aikaansaaville ihmisille”, sanoo Mau.

”Kesällä osallistuin jopa Sasekan maisemamaalauskurssille, mikä on minulle aika vieras aihe. Katsonkin, että luovuuteni jotenkin laajeni, vaikka se ei niinkään näy määrällisesti vaan sisäisesti. Nautin myös siitä, että sain työstää ideoita ihan rauhassa”, kehuu Liisa.

Teksti: Riitta Astikainen

PAKO fantasiaruumisarkkuverstaalta

Kaakaopuun hedelmän mallinen arku työn alla Kane Kwei Carpentry Workshopissa

Korona järjesti varapuheenjohtajallemme **Liisa Loposelle** seikkailun.

Pari vuotta sitten Liisa löysi netistä jutun fantasiaruumisarkkuista, ja kiinnostui. Lisää googlailua, ja fantasiaruumisarkkuja valmistava **Kane Kwei Carpentry Workshop** löytyi Ghanan pääkaupungista Accrasta. Syntyi idea. ”Opiskelen puusepäksi ja siihen kuuluu työharjoittelua, miksen lähtisi harjoitteluun sinne.”

Siis sähköpostia Accraan. Vastaus tuli heti: tervetuloa. Harjoittelu piti hyväksyttää opinahjossa, apurahat hakea ja viisumi hankkia Kööpenhaminasta, missä on lähin Ghanan suurlähetystö. Vuoden kuluttua kaikki oli valmista. Lähtöpäiväksi voitiin sopia sunnuntai 8. maaliskuuta 2020.

Korona teki vasta tuloaan Suomeen. Seuraavalla viikolla peruttiin kaikki

opiskelijoiden ulkomaan vaihdot. Lento Pariisiin kautta Accraan kesti 12 tuntia. Vähän pelotti. ”Siinä ehti miettiä, oonks mä ihan hullu, lähden yksin sinne kuukaudeksi, en tiedä mitään kulttuurista tai maasta.”

Perillä Accrassa oli kuumaa ja pimeää, tunnelma pelonsekaisen innostunut. Omistajan poika tuli vastaan kuten oli luvannut ja kuljetti majapaikkaan. Sovittiin haku seuraavana aamuna kello 10. Hakijaa ei kuulunut tunnin päästä eikä kahdenkaan. Lopulta kuitenkin päästiin työpaikalle.

Firma on perheyritys, eli kaikki perheenjäsenet asuvat ja työskentelevät saman sisäpihan ympärillä. Versta tarkoitti peltikattoa, puutavara lojui sen ympärillä kasoissa. Perheen naiset siinä vieressä friteerasivat kaloja ja keittivät >

maissijauhosta banku-nimistä perinne-ruokaa myyntiin. Kaikkialla juoksenteli kanoja. Perheen isä omistaa firman, aikuiset pojat ja pari palkattua miestä tekevät työt, lapset ja nuoret pojat auttelevat.

Kaikki suhtautuivat kaukaa tulleen valkoihoiseen nuoren naisen mukavasti. "Mutta sen kyllä huomasit, että tämä ei ollut naisten työtä. Ulkomaalaiselle se oli sallittua, mutta omille naisille ei."

Fantasiaruumisarkkujen mallit sovitaan yhdessä asiakkaiden kanssa, ja ne esittävät jotain kuolleelle henkilölle tärkeää. Parhailaan työn alla olevat arkut esittivät perinteistä banko-kauhaa ja Raamattua – suurin osa ghanalaisista on kristittyjä.

Liisa sai arkun malliksi kaakaopuun hedelmän. Ghana on maailman suurimpia kaakaon tuottajia. Työvälineinä olivat saha, vasara ja käsihöylä. Työ aloitettiin ostamalla uusi saha. "Hämmentävää oli, että työkaluja ei huollettu ja korjattu kuten Suomessa, vaan ostettiin aina uusi. Vaikutelma oli, että pitkäjänteisyyttä ei ollut yleensä, koska terveydenhuolto on niin huonoa, että voit kuolla koska tahansa." Työ pääsi hyvin alkuun. "Sain muodon tehtyä, ja osat nauoilla kiinni. Seuraavaksi olisi ollut kolojen täyttäminen ja hionta ennen maalausta."

Sitten kaikki muuttui yhdessä yössä. Löytyi ensimmäiset kaksi koronataartuntaa, eurooppalaisten tuomia. Tauti alkoi levitä. Muusta ei enää puhuttukaan. Kaikki kouluista lähtien pantiin kiinni. Mukavat ja ystävälliset accralaiset alkoivat kyräillä valkoihoisia. Taksit, jotka aiemmin tyrkyttivät kyytejä, ajoivat nyt ohi. Lentoja peruttiin. Huolestuttavaa oli, että Keski-Euroopan lentokentätkin

Ghanalainen tapa käyttää sahaa

rupesivat menemään kiinni. Paluulento olisi Pariisiin kautta. "Oli pakko ruveta miettimään, jäänkö nyt tänne vai mitä. Netti ei toiminut. Soitin poikaystäväille, että osta lennot Accrasta Helsinkiin, mutta ei Euroopan kautta. Se onnistuikin, Istanbulin kautta."

Kaksi viikkoa Ghanassa, ja taas Accran lentokentällä. Lähteviä lentoja oli enää kaksi, toinen niistä se Istanbul. Kenttä oli autio, mutta kone täysi.

Miltä tuntui? "Ihan hyvältä. Ilmapiiiri oli mennyt niin vihamieliseksi, että voin hyvin kuvitella miltä tuntuu mustaihoisesta rasismi länsimaissa." Istanbulisakin kenttä oli autio ja lähtevien lentojen taulu turkis. "Ei saamari, nyt jään tänne Turkkiin." Helsingin-kone lähti kuitenkin.

Oliko kokemus, jota et antaisi pois? "Kyllä. Näköalat laajenivat. Näin kuinka erilaisissa maailmoissa elämme" Lähtisitkö uudestaan? "Ehkä ei."

Teksti: Riitta Astikainen
Kuvat: Liisa Lopenon

Työstössä olevia arkkuja accralaisen perheyriksen verstaalla

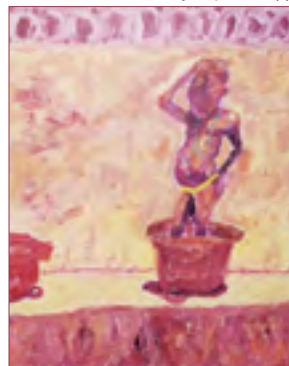
Omistajan poika kyydissä

Liisan puolivalmis arkunrunko

Bankun sekoittelua

Liisan maalaus "Daily bath in the sun" ja vieressä elävä malli

Valmis kaakaopuun hedelmä-arkku >

Valmiita fantasiaruumisarkkuja pihapiirin "studiotilassa"

Forum Box esitteli arkkuja Helsingissä

Tammi- helmikuussa 2020 galleria Forum Box esitteli ghanalaisia fantasiaruumisarkkuja *Fantastic Death -näyttelyssä* Helsingissä. Vastavia näyttelyitä on ollut myös muissa maissa.

Näyttelyn kuraattorin *Anna Miettisen* mukaan kuolemaa juhlietaan Ghanassa isosti ja näyttävästi monen päivän ajan, ja se näkyy myös ruumisarkuissa. Erityisesti Ghanan Ga-heimon kristityillä Accran seudulla on tässä pitkät perinteet. Usein arkun halutaan kuvastavan lähtijän ammattia tai intohimoa.

Arkkutaidetta opiskellaan oppisopimuksella vuosia. Liisan harjoittelu- paikka Kane Kwei Carpentry Workshop

on alan mestari, jonka opissa on ollut moni arkkutaiteilija, niin myös ghanalainen ruumisarkkutaiteilija *Daniel "Hello" Mansah*, jonka kolme näyttelyä varten tekemää arkkua oli esillä Forum Boxissa. Ne esittivät käsiasetta, Coca-Cola -pulloa ja tilapia-kalaa.

Arkkuja viedään Ghanasta myös tilaustoina ulkomaille. Accran arkkumestarin vanhin poika työskentelee osan vuodessa Amerikassa ja hoitaa vientiä. Amerikkalainen Joe-niminen kuuluisuus on myös hakenut oppinsa Accran verstaalta.

Teksti: Riitta Astikainen

Lähde: <https://forumbox.fi/exhibition/fantastic-death/>

8 ASKELTA HYVÄÄN TEOSKUVAAN

- 1 Valitse kuvauspaikaksi neutraalinvärinen seinä ja ripusta teos kohtisuoraan kameraan nähden mahdollisimman suoraan linjaan.
- 2 Tue kamera tai kännykkä jalustalle tai pöydälle. Näin vältät "tähtäneet" kuvat.
- 3 Sisällä kuvatessasi valitse paikka, johon tulee paljon luonnonvaloa. Vältä suoraa auringonvaloa, joka luo häiritseviä varjoja. Valkoinen, läpikuultava, tasainen verho ikkunan edessä luo hyvän valon aurinkoisella säällä.
Valaistuksen voi rakentaa helposti myös itse esimerkiksi spottivalaisimella, jossa on kaksi erikseen suunnattavaa lampua. Valojen tulisi olla teoksen ja kameran välissä, suunnattuna teokseen 45 asteen kulmassa. Yksi valo luo paljon varjoja, toinen valo hävittää varjoja. Mitä useampi valonlähde, sitä vähemmän varjoja.
- 4 Ulkona kuvaamiseen tarvitaan pilvinen sää. Luonnon valo sopii valaistukseksi, kunhan se on epäsuoraa ja luo vähemmän varjoja.
- 5 Käytä ajastinta, jotta kuvausnapin painallus ei aiheuta tärähdystä.
- 6 Kohdista kamera kuvatessasi teoksen keskipisteeseen. Kuvaa teos mahdollisimman läheltä optimoidaksesi kuvan laadun. Rajaa kuva niin, että teos täyttää kuva-alueen melkein kokonaan. Ylimääräiset alueet voi jälkikäteen poistaa.
- 7 Editoi kuvaa kännykän omalla tai tietokoneen kuvanmuokkausohjelmalla. Rajaa kuvaa, säädä valotusta, lisää kontrastia. Varo muokkaamasta kuvaa liikaa, etteivät värisävyt vääristy teoksen luonnollisista väreistä.
- 8 Jos työsi on kehystetty ja siinä on suojalasi, kuvaan tulee monesti heijastuksia lasista, joita ei saa kuvanmuokkauksellakaan poistettua. Kuvaa teos ilman suojalasia.

Ylimääräinen vinkki!

Mikäli olet myymässä teoksia ja haluat nähdä, miltä teos näyttää erilaisissa huoneissa, voit käyttää esimerkiksi kännykkään ladattavaa ArtRooms-ohjelmaa. Tähän tarvitset teoskuvan ja mitat, ohjelmasta löydät erilaisia valmiita huoneita.

Lisätietoa <http://artroomsapp.com/>

Tiivistelmän tekijä Leena Heikkilä. Alkuperäinen Liisa Loposen laatima ohjeistus "Miten otat hyvän teoskuvan" löytyy kokonaisuudessaan (sisältäen myös käytetyt lähteet) kotisivuiltamme kohdasta Näyttelyt.

Kuva: Riitta Varis

KESÄKURSSI SASEKALLA

3. – 7.8.2020

Teemana maisema

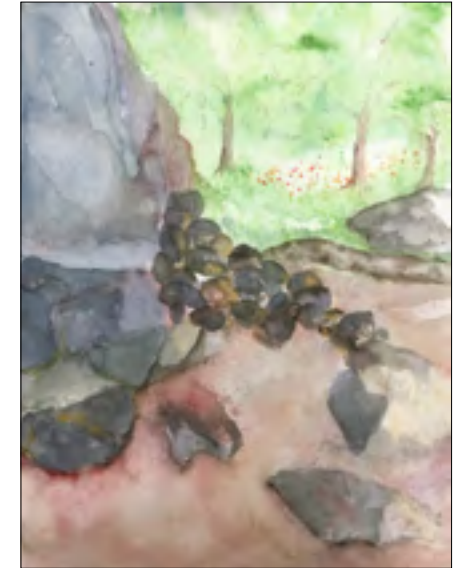
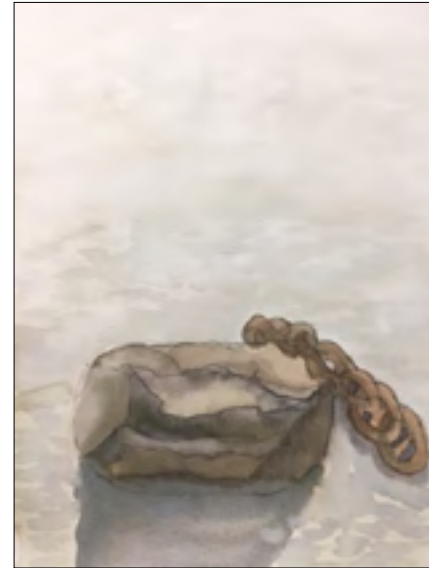
Kesäkurssin aiheena oli maisema ja kurssi oli suunnattu pääasiassa akvarellisteille, mutta välineiksi sopivat myös akryylit (ulkona), guassivärit, hiili, puuvärit ja lyijykynät. Työskennellä saattoi ulkona tai Sasekan tiloissa. Opettajana toimi **Pertti Summa**.

Kurssi alkoi pilvisenä päivänä. Pertti Summa aloitti kurssin kertomalla viikon ohjelmasta ensin yleisesti ja heijastamalla tunnettuja maisemamaalauksia seinälle. Hän kertoi, että ensimmäisen päivän teema on "Maapäivä", toisen päivän teema "Ilmapäivä" ja kolmannen päivän teema on "Vesipäivä". Tosin

kaksi viimeistä teemapäivää vaihtoi paikkaansa.

Ennenkuin kastoimme sutimme väriin, Pertti Summa kävi läpi maiseman tyyppilliset elementit kuten maa, vesi, puut. Hän puhui valosta, varjoista ja siitä, miten valon väri vaikuttaa varjoihin. Lisäksi hän puhui paikallisväreistä ja muokatuista paikallisväreistä sekä omasta paletista. Maiseman atmosfääristä puhuessaan, hän otti esimerkiksi Cezannen maisemamaalaukset.

Alustus oli innostavaa kuultavaa. En yleensä maalaile maisemia enkä ole kummoinenkaan akvarellisti, mutta

Kurssilaiset maalasivat maiseman elementtejä – tässä esimerkkejä "maapäivän" tuotoksista.

kurssi kiinnosti silti. Kurssin tavoite, kuten Pertti Summa asian ilmaisi oli "löytää oma tapa sanoa asia".

Osa ryhmäläisistä lähti luontoon toteuttamaan ensimmäistä tehtävää. Päivä oli pilvinen ja jossain vaiheessa alkoi sataa. Maalasin räystäään alla Saseka-talon takana. Päivän työt ja palaute käsiteltiin seuraavan päivän aamuna. Työt heijastettiin seinälle ja Summa antoi perusteellisen ja kannustavan palautteen jokaisesta työstä. Sitä seurasi vilkas keskustelu. Hän kävi läpi kuvan tekniikkaa, mm. perspektiiviä, värinkäyttöä ja atmosfääriä.

Toisena maalauspäivänä piti keskittyä veden kuvaamiseen. Aamulla käytiin läpi teoriaa. Vedellä ei ole paikallisväriä. Se saa värinsä heijastuksina ympäristöstä. Tuuli, veden pinta, veden rytmi, esimerkkinä nähtiin Claude Monet'n maalauksia. Aihe oli todella haasteellinen. Lopulta, kun olin saanut yhden työn valmiiksi, huomasin, ettei

siinä kyllä näkynyt pisaraakaan vettä! Työ vaivasi minua niin paljon, että jatkoin kotona illalla aiheen parissa. Sain maalattua kuvan, jossa näkyy veden heijastuksia, tosin nekin levisivät hiukan hallitsemattomasti. Jokaisen oli määrä maalata edes yksi työ päivässä.

Kolmantena maalauspäivänä käsiteltiin ilmäteemaa. Summa määritteli alkuun ilman laatua. Ilmalla ei ole paikallisväriä eikä muotoa. Ilmaa voi kuvata, kun siihen tulee väriä jostakin esim. saasteista, vesihöyrystä, sumusta. Ilmaa on kuvattu usein pilvien ja auringon kautta. Ohjeena oli maalata havainnon kautta. Niinpä lähdimme kuvaamaan ilmaa. Menin rantaan tutkailemaan taivasta. Paniikki oli iskeä, sillä taivas oli aivan pilvetön ja sininen. Onneksi pilviä alkoi hetkisen kuluttua näkyä. Sain yhden pyydystettyä paperille.

Palautteenannossa pilvimaalauksistani jäi vahingossa kokonaan puuttumaan kuvaamani rantakaistale. Kaikki >

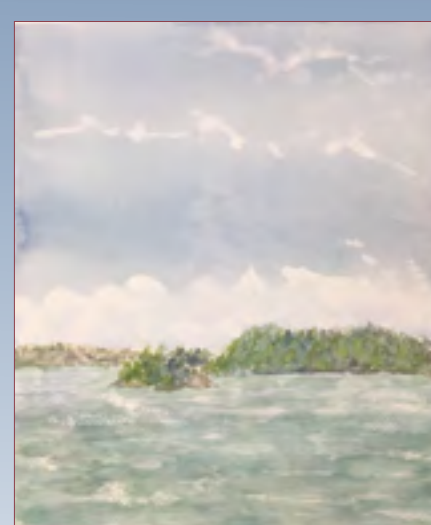

*Tuuli, veden pinta ja rytmi
– ”vesipäivän” haasteita.*

puhkesivat nauruun. Itse asiassa se oli erittäin hyvä opetuksellinen kohta, sillä maalaus muuttui hetkessä surrealistiseksi (ja mielestäni paljon kiinnostavammaksi). Maalaus synnytti mielenkiintoisen keskustelun sommittelusta.

Seuraavat maalauspäivät käsittelivät yhä maisemaa vapaavalinteisesta näkökulmasta. Summa kävi läpi vielä teoriapuolta: kuvan perusjännitteitä, kuvapinnan jakoa, vastavärien suhdetta

ja paljon muuta. Kussilla syntyi paljon upeita töitä. Maalauskurssi antoi paljon ja viimeisen päivän jälkeen tunsin vasta päässeeni alkuun. Tästä on hyvä jatkaa.

Kaunis kiitos Pertti Summalle ja kaikille kurssikavereille!

Teksti: Liisa Mäki • Kuvat: Pertti Summa

*Ilmalla ei ole paikallisväriä.
Se saa värinsä ympäriltään.*

Kuva: Riitta Astikainen

KIRSTI PESARIA haastatteli Liisa Loponen

Ars longa, vita brevis

Miten olet tullut seuraan?

Siitä on varmaan 30 vuotta aikaa, kun hyvä ystäväni **Kerttu Lehtinen**, innosti tulemaan taideseuraan. Silloin se tuntui hirveän hienolta. Kerttu oli muutenkin sen kaltainen ihminen, joka heti kannusti minua toteuttamaan ideoitani ja laittoi niitä käytäntöön, myös taideseuran asioissa. Häneltä opin paljon hyvästä elämänsenteestä ja tekemisestä.

Seuran ohjelma oli aika samanlainen jo silloin. Seura oli aika paljon pienempi ja ihmiset tunsivat toisensa. Hyvät ystävät kun olivat päättäneet perustaa taideseuran. Niillä eväillä, mitä heillä oli ja se näkemys toiminnasta loi toiminta-ajatuksen seuralle, jota ei ole tarvinnut muuttaa. Toki toiminta on mennyt kotikutoisesta eteenpäin.

Kerrotko hallitusrupeamastasi?

Minut valittiin varmaan 2011 hallituksen puheenjohtajaksi. Sitä ennen olin jo toiminut pitkään hallituksessa. Olin **Pirkko Raulon** kanssa akvarelliryhmässä, jossa Pirkko kysyi minua hallitukseen, enkä osannut kieltäytyä. En silloin tiennyt mitä kaikkea se tuo tullessaan. Olin ajatellut, että tulen seuraan etupäässä maalaamaan ja kehittämään itseäni. Sitten huomasin, että nythän minulla onkin tekemistä ja puuhaa piisaa.

Olin kurssisihteerinä aika monta vuotta. Järjestin myös erilaisia kotimaan ja ulkomaan kursseja, sekä osallistuin näyttelytoimintaan. Taisin muutaman vuoden olla sihteerikin. Kurssisihteerin työ oli aika laaja ja monipuolinen. **Ritva Pesola** oli puheenjohtajana silloin ja

Kasvaa lämmöstä, öljy, 2009

Pohjoinen uni, akryyli, 2016

Hiusneulan muodonmuutos, akryyli, 2006

minä tietenkin koitin vähän kuunnella ja katsoa, miten näitä asioita hoidetaan ja miten asiat menevät eteenpäin. Hallituksessa oppi hirveän paljon asioita.

Sitten omassa työssä saatuja taitoja pystyi hyödyntämään ja soveltamaan, kun minusta tuli puheenjohtaja. Kouluttauduin kurssien suunnittelussa, jossa suunnittelun periaatteet ja tuloksellisuus tulivat tutuiksi. Näistä sain taideseuran toimintaan eväitä ja näkemystä siihen kokonaisuuden luomiseen. Siinä visioitiin miten tehdä asioita ja kehittää toimintaa, mieltä uusia käytäntöjä ja luopua turhista. Meillä oli hirveän paljon toimintaa, joten kaikkea ei voi viedä mukanaan ja kehittää. Vaikka jotkut asiat olivat hauskoja, mutta eivät vieneet seuraa ja yhteisöä eteenpäin, niistä luovuttiin.

Lisäksi kiinnostui, miten seuran talous saadaan balanssiin. Kurssien pitää olla hyviä ja kiinnostavia, laadukkaita sekä oikein hinnoiteltu. Se on aika herkkää aluetta. Meillä on onneksi ollut hyviä

taloudenhoitajia, jotka ymmärtävät rahan päälle. On ollut helppo olla puheenjohtaja, kun ympärillä on ihmisiä, jotka osaa asiansa ja tuo toimintaan oman asiantuntemuksensa.

Verkostojen luominen kaupunkiin on ollut minulle tärkeää ja se, että saadaan kaupungin avustusta. Meillä on pitänyt olla tietyt asiat kunnossa ja näyttöä siitä, miten me toimimme. Se oli ensimmäisinä vuosina todella vaikeaa. Saada luotto ja arvostus, mikä meille kuuluu yleishyödyllisenä järjestönä. Sain tosi paljon iloa, että se lähti toimimaan. Loimme hyvät suhteet kaupungin kulttuuritoimeen ja saimme arvostusta ja näkyvyyttä puolin ja toisin.

Aikuisten hyvinvoinnin kannalta meidän toiminta on tärkeää, varsinkin tässä ajassa missä nyt ollaan. Jotta ihmiset eivät jää yksin, vaan seurassa saavat merkitystä omaan työhön, uusia näkemyksiä ja iloa siitä, että pystyy tekemään ja saadaan aikaiseksi.

Sillä on merkitystä minulle ja meille >

Akvarelli "Lost Paradise" on koronakeväältä 2020.

kaikille, että olemme näkyviä ja tehdään rehellisesti sitä mitä tehdään ja iloitaan siitä. Ilon kautta minun mielestäni asioita pitää tehdä. Yhteisöllisyys ja yhteisöön kuuluminen on tosi tärkeää. Seura on yhteisö, mihin voit helposti mennä. Mitä seurassa olen oppinut, oivaltanut ja ymmärtänyt, on yhteisöllisyyden merkityksen.

Mikä on seurasi suurin saavutus ja mistä olet ylpeä?

En voi ehkä sanoa yksittäistä saavutusta, mutta olen ylpeä siitä, että seura on vahvasti itsensä näköinen, se on löytänyt jatkuvuutta ja on päästä kehittämään eteenpäin. Kun ajattelen seuraa, en ajattele jokavuotista puurtamista vaan ajattelen sitä ihmisenä ja yhteisönä. Olen ylpeä siitä hyvästä yhteisöllisyydestä. Minusta on kauhean ihanaa, että seurassa on niin paljon ystävällisiä ja kivoja ihmisiä.

Olen ylpeä siitä, että olen mielestä-

ni pystynyt pitämään seurassa hyvän hengen ilman suuria riitoja. Joskus on ollut vaikeitakin paikkoja, mutta niistä on selvitty ja menty eteenpäin.

Mitä olet saanut itsellesi seurasta?

Yksi sanonta elämästä on, että kun se on ollut parasta, niin se on ollut työtä ja vaivaa. Siinä on suuri viisaus, koska ilman vaivannäköä ei myöskään saa hedelmiä poimituksi. Olen saanut seurasta foorumin, jossa voin testata omia ajatuksiani ja visioitani. Olen nähnyt mikä menee eteenpäin, ja mikä ei, eli olen saanut myös itsetuntemusta. Kokemuksen siitä, että olemme tarpeellisia.

Olen saanut paljon hyviä uusia ystäviä ja elinikäisiä ystäviä, se on hyvin tärkeää. Tekemällä yhteistyötä seurojen kanssa eri puolilla Suomea, olen laajentanut reviiiriäni ja kehittänyt vuorovaikutusta. Toivon, että seurassa on jatkossakin arvona sellainen laajempi näkemys, että muuallakin on kivoja ih-

misiä, joiden kanssa voi tehdä samanlaisia asioita ja pitää hauskaa.

Ihan konkreettisella tasolla olen saanut kurseista, näyttelyistä ja hyvistä opettajista paljon lisää näkemystä, rikkautta ja oma ajattelu on selkiytynyt. Taiteen tekeminen on itselle polku ja tapa katsoa ja nähdä maailmaa. Polku vahvistuu, kun sitä kulkee. Polut voi haarautua ja välillä tulee harha-askelia, mutta koko ajan pienistä puroista löytyy jotakin ja mennään eteenpäin. Taiteen avulla voi antaa väriä ja muotoa sille, mitä on elämässä.

Seuran tulevaisuus?

Ihmisissä on seurasi tulevaisuus. Niissä ihmisissä, jotka tekevät ja tuovat sen näkemyksen ja vision mukanaan, mikä heillä on. Näkisin, että seuralla on hyvä tulevaisuus, kun se rohkeasti kokeilee uutta, lähtee eteenpäin ja kyseenalaistaa. Seura on paikka, jossa kokeillaan ja innostutaan. Ollaan uteliaita, eikä pelätä tulevaisuutta. Niistä muodostuu niin hyvä elämä kuin hyvä seura.

Ei me tiedetä mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Eri aikakaudet mahdollistavat eri asioita. Uuden maailman huomiointaminen ja monimuotoisuus on tärkeää. Taidetta on vaikea määritellä ja taideseura on sen mukainen. Yksi meidän vahvuus on se, että ollaan saatu itse määritellä mitä me halutaan tehdä. Toivon, että pidetään huolta jatkuvuudesta ja annetaan mahdollisuus ihmisille ja asioille.

Olen todella iloinen että seurassa on asiat niin hyvin. Olen täysin luottavainen siihen, että kaikki menee hienosti eteenpäin. Olen kiitollinen kaikista näistä vuosista ja ihmisistä, jotka olen kohdannut. Toivon, että seura on yhteisöä kannatteleva ja tasapainottava voima näinä vaikeina aikoina.

Teksti: Liisa Loponen • Kuvat: Kirsi Pesari

Ranta-akvarelli syntyi Pyhtäällä vuonna 2017.

Talven valoa -maalaus on tehty tussilla ja musteella. Vuoden 2015 satoa.

TAIKAA

41. vuosinäyttely 13.10. – 7.11.2020

Galleria Kolmas Kerros
Hämeentie 157, Helsinki

AVAJAISET 13.10.

Poikkeuksellisesti vuosinäyttelymme jouduttiin tänä vuonna järjestämään uudessa paikassa – poikkeukselliset olivat myös avajaisjärjestelyt. Koronatilanteesta johtuen avajaiset videoitiin ja ne olivat nähtävillä Facebookissa, myös kotisivulinkin kautta. Avajaisvideon toteutti hallituksen tehokaksikko: puheenjohtaja Saara Seppälä ja näyttelytyöryhmän vetäjä Liisa Lopenen.

Sivun kuvat: Riitta Astikainen

Ylä- ja alakuva: Maila Niskanen-Kopio

Matti Rintala: Mandariinit

Kuva: Pertti Matikainen

Kuva: Pertti Matikainen

Kritiikki-ilta

15.10.2020 taiteilija Gun Holmströmin kanssa

Näyttelyn läpikäynnin juryttäjä **Gun Holmström** aloitti kertomalla omista ajatuksistaan:

"Ensimmäinen asia, mikä tulee mieleen, on kysymys: Mikä on taide? Taidesana on vähän niin kuin rakkaus-sana,

luulemme usein, että se tarkoittaa kaikille samaa, mutta jos perehdytään tarkemmin jonkun toisen näkemykseen huomaamme usein, että hänen näkemysensä eroaa omasta, joskus paljonkin. Siis meidän täytyy sallia jokaiselle

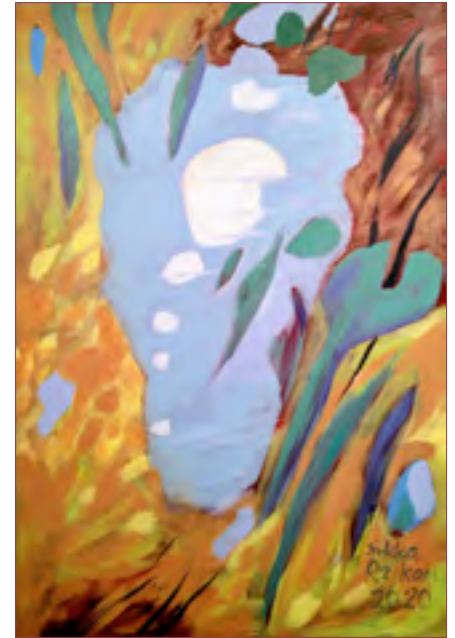
etsiä oman tiensä myös taiteen tekemisessä, vaikka itse on intohimoisesti kiinnostunut jostain aivan muusta.

Gun Holmströmille taiteen tekeminen on määrätietoinen prosessi. Tekijällä on aina jonkinlaista ideaa siitä, mitä hän haluaa ilmaista. Taiteen kieli on visuaalinen kieli, joka on mystinen, herkkä ja myös älykäs, mutta ei siis välttämättä rationaalinen. Rationaalisuus on vain pieni osa ajattelusta ja on paljon muitakin tapoja ajatella. Jokainen tekijä valitsee itselleen kiinnostavan kielen tai suunnan ja yrittää sen puitteissa ilmaista ajatuksiaan ja oivalluksiaan. Usein hän valitsee saman tien, minkä jo moni on kulkenut ja se voi silti olla mielenkiintoista. Joskus hän yrittää luoda aivan oman kielen – se on vaikeaa ja vaatii paljon rohkeutta. Tärkeintä on kuitenkin persoonallinen ote, se tekee teoksesta kiinnostavan. Sitten vaikuttaa myös taito. Taito on väline, ei päämäärä. Jokainen kehittyy teknisesti, jos jaksaa harjoittaa tarpeeksi kauan."

Juryttäjä kiinnosti se, että yksi palkituista tekijöistä oli persoonallisella otteella luonut visuaalisen mysteerin yhdistämällä abstraktin ja perinteisen maalauksen. Häntä olisi kiinnostanut tietää, oliko tekijä ollut tietoinen tästä aikaansaamastaan visuaalisesta mysteeristä ja uskaltaisiko hän lähteä kehittämään sitä perinteisten esittävien teosten sijaan.

Grafiikkaa näyttelyssä oli kahdelta tekijältä. Palkituissa puupiirroksissa on elämänmyönteinen ja hauska lähestyminen tavallaan askarruttaviin aiheisiinsa; mitä niissä voisi olla. Samalla ne ilmaisevat jotain kiehtovaa ja tekijälle omaa. Sekä väri- että muotokieli on tuoretta ja persoonallista, ja tekijä hallitsee tekniikkansa erittäin hyvin.

Myös tutun ja perinteisen muotokie-

Sirkka Raikamo: Nenän edessä

Olli Malmivaara: Metsän laita

Ami Ilomäki: Geisha 3

Marjatta Salmi: Hetki 2

Pauli Eloranta: Tämä on minun reviirini

Ritva Lumiaho-Pesola: Toisaalla 3

len avulla, hyvällä sommittelulla ja runsaammallakin värienkäytöllä saada kauniita grafiikan teoksia, joissa kaikki sopii yhteen.

Juryttäjä oli kiinnostunut markkeriteknikalla tehdyistä teoksista. Hän totesi, että kun tekee paljon taidetta, taito karttuu, eikä jokaista askelta tarvitse miettiä ja analysoida. Kaiken ei tarvitse olla tietoisesti suunniteltua. Tässä tekijä oli antautunut kuvaprosessin omaperäiseen logiikkaan taidokkaine väriin ja teokset olivat taiteellisesti valmiita.

Gun Holmström kertoi yleisellä tasolla teosten sommittelusta, värien käytöstä ja seikoista, jotka olivat tärkeitä lopputuloksen kannalta. Hän näki, että herkkyydellä ja värillä pyrittiin saavuttamaan jotain kaunista ja kauneuden hän määritteli tietyllä tavalla henkiseksi asiaksi. Maalaamalla samasta aiheesta sarjaa tekijä myös ilmaisee tutkivansa sitä tarkemmin. Tarjolle

tuoduista töistä hän pyrki etsimään punaista lankaa, joka yhdistäisi työt saman tekijän kädenjäljeksi. Jos sitä ei löytynyt, hän valitsi yhden, joka parhaiten sopisi näyttelyyn

Puhtaiden, kylmä-lämmin -väriyhdistelmien onnistunut käyttö oli myös yksi peruste teoksen valinnalle näyttelyn yleisilmeen luomiseksi. Pidemmälle viety abstrahointi luontoaiheesta onnistuneine sommitteluineen oli myös kiinnostava.

Persoonallinen ote ja se, että toteuttaa oma visiotansa, on aina myönteistä, vaikka joissain tapauksissa Gun myönsi toteutustavan olevan hyvin vierasta hänelle.

Akvarelliteosten kohdalla hän totesi, että teoksissa oli noudatettu selkeästi klassisen maalauksen sääntöjä – omasta vesiväriteknikastaan hän kertoi, ettei noudata siinä mitään sääntöjä. Näissä oli märkää märeille, niukka, mutta kiinnostava väriskaala ja onnistuneesti

toteutettu taivas, jonka maalaaminen on usein vaikeaa. Akvarelli sallii öljyyn verrattuna enemmän väljyyttä sommittelussa ja tekniikka itsessään tuo struktuuria. Vesiväri elää ja ilmaisun mahdollisuudet ovat mm. veden käytössä ja siinä, että paperi itsessään tuo valoa.

Tietokoneen tai muu mallikuva on hyvä harjoiteltaessa teknistä osaamista esimerkiksi luontokuvauksessa. Kaikina aikoina taitelijat ovat oppineet jäljentämällä. Se on kuitenkin jäljentämistä, siitä puuttuu henkilökohtainen havainto, tavallaan stereotyyppistä, samaa mitä muutkin voivat tehdä. Juryttäjä suositteli, että kun tekniikka on kehittynyt, pitää lähteä maalaamaan luontoon ja toteuttamaan sitä ainutlaatuista omaa havaintoa.

Esillä olevissa töissä oli myös yhdistetty piirustusta ja maalausta. Joskus tekijä oli hänen mielestään enemmän piirtäjä kuin maalari. Kiitosta sai myös se, ettei taitavan, tekniikoita yhdistä-

vän työn jälki ollut liian siistiä.

Näyttelyn teoksissa käytettyjä tekniikoita olivat myös kuivaliitu, paperimassamaalaus ja tempera. Tuloksena oli toimivia sommitteluja, epätavallisia aiheita ja kauniita teoksia.

Tarjotuissa akvarelleissa oli sarjoja, jotka juryttäjän mielestä olisivat yhteisen teemansa vuoksi kaikkikin voineet sopia näyttelyyn. Oli teoksia, joita hän kuvasi hyvin rehellisiksi ja maneerittomiksi. Rehellisyydellä hän tarkoitti, että tekijällä on aihe, mikä häntä kiinnostaa, minkä hän osaa ja sen hän maala. Pieni kömpelyys hyvään tekniikkaan yhdistettynä ei häiritse lainkaan.

Näyttelyn ainoa veistos oli Gun Holmströmin mielestä kaunis ja taidokas. Kuvanveistäjät ovat usein myös hyviä piirtäjiä. Ihminen on kuvanveistossa klassinen aihe, aina kiinnostava ja aidon vaikea toteuttaa. Elävästä mallista tehdyn veistoksen tuhannet muodon hahmottamisen viivat ja vaihtelut

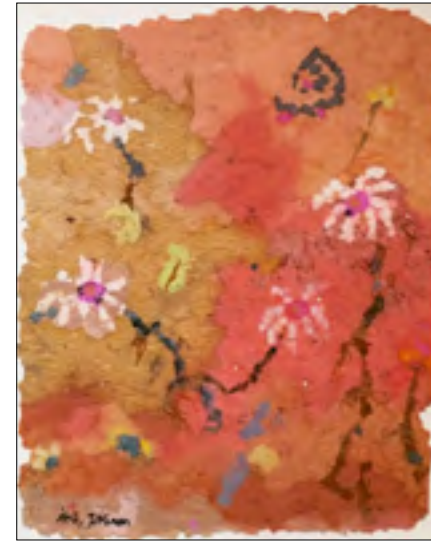

Pauli Eloranta: Taianomaisia unia

onnistuivat, varsinkin hahmon käsi ja rinnat ja kokonaisuus toimi hyvin. Tekijän mukaan materiaalina käytetty savi oli ollut liian hienojakoista aiheuttaen myös hajoamista ja siihen jouduttiin

keksimään erilaisia ratkaisuja kuten liimaa ja tukirakenteita.

Gun Holmström totesi saman kuin alussa – keskustelut tekijöiden mietteistä ja pyrkimyksistä olisivat olleet

Helky Juvonen: Nimetön

tarpeellisia syvällisemmän analyysin tekemiseen.

Teksti ja kuvat: Maila Niskanen-Kopio

Maila Niskanen-Kopio: Koalat menneet

Riitta Astikainen: Pimeä kukkii

Kuva: Riitta Astikainen

Pirkko Raulo: Sadepuu

Anja Meri: Kun sumu hälvenee

Marke Hongisto: Merisavua II – bongarit

JURYTTÄJÄ
GUN HOLMSTRÖM
KOMMENTOI:

BRITT HOLMBERG:
Pilven taika 1, öljy

Tässä nimenomaan ilmenee persoonallinen ote kuva-aiheesta. Kiinnostava on, että maalaus on sekä esittävä että abstrakti, ja että hyvin perinteisestä lähtökohdasta (maisema), on saatu aikaan uteliaisuutta herättävä visuaalinen mysteeri.

PERTTI MATIKAINEN:
Virtual Life, markkeri

Tässä on tekijä joka tietää tarkalleen mitä hän tekee, samalla kun hän antautuu kuvaprosessin omaperäiseen logiikkaan. Mieleenpainuvia kuvia jossa on vahva graafinen jälki ja taidokkaasti mietitty värien käyttö.

ELSA SYSSER:
Satupuu, puupiirros

Kuvissa on elämänmyönteinen ja hauska lähestyminen aiheeseen, samalla kun ne ilmaisevat jotain kiehtovaa ja tekijälle omaa. Sekä väri- että muotokieli on tuoretta ja persoonallista, ja tekijä hallitsee tekniikkansa erittäin hyvin.

TUNTUJA ja tunnelmia

AKRYYLIMAALAUKSEN LYHYTKURSSI 14.-15.11.2020

Tätä kurssia oli odotettu, kurssin piti olla jo paljonkin aiemmin, mutta pahuksen korona sotki aikataulukuviot silloin. Korona ei mihinkään ole kadonnut, mutta kurssi päätettiin pitää ja innokas 10 hengen porukka odotti melkeimpä etuajalla kurssin alkua.

Kurssi oli rento ja innostava. Kaksipäiväisellä viikonloppukurssilla *Vesa Hjortin* rauhallinen ja puhutteleva opetus antoi maalareille vinkkejä ja pani pohtimaan asioita eri näkökulmista. Vapautunut ja erityisen mukava ilmiö syytytti tekemisen palon.

Ensimmäisenä päivänä Hjort avasi

taidekirjojen avulla eri tyyllilajeja, värien käyttöä, sekä teosten yksityiskohtia, jolloin teokset ikäänkuin avautuivat elämään monesta eri suunnasta. Sittem porukka tarttui siveltimiin ja palettiveitsiin ja aloitti aherruksen. Oli erinomaista, että opettajalla riitti aikaa riittävästi jokaiselle.

Kurssin loppupuolella pidimme yhdessä open johdolla katselmuksen, jossa kävimme lävitse jokaisen maalarin työt ja pohdimme millaisia tunnelmia ne itsekussakin herättivät. Tällä kurssilla todella oppi!

Teksti ja kuvat: Ami Ilomäki >

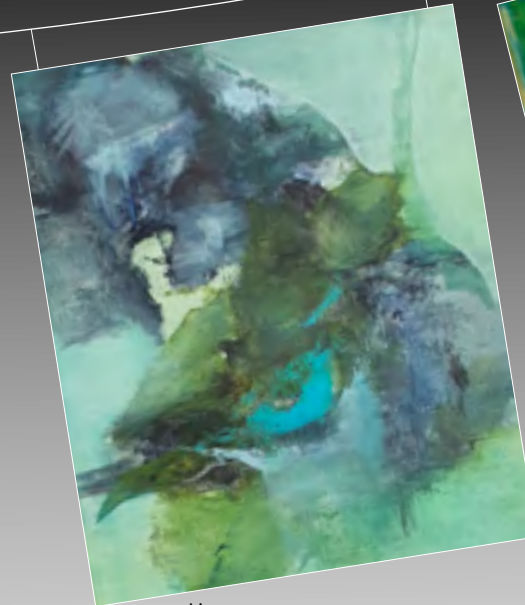
Tuntuja

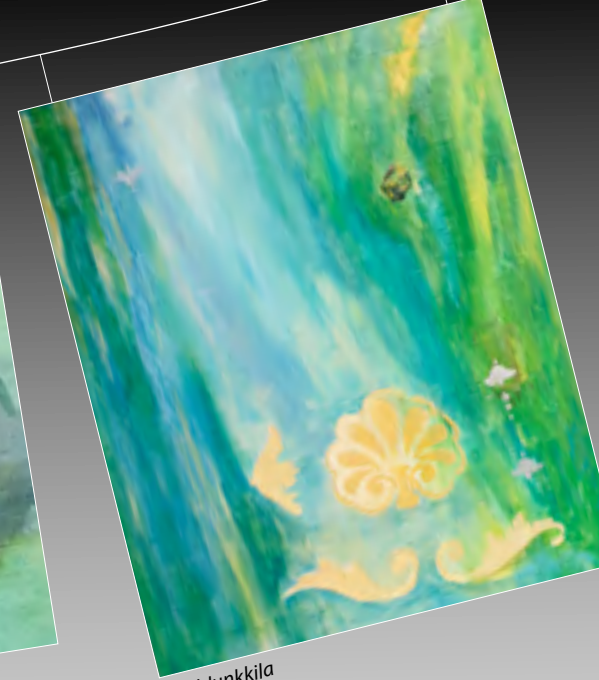
Johanna Pekkala

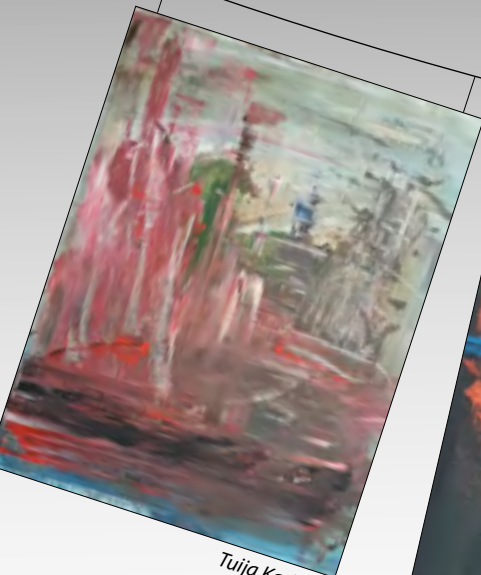
Hanna-Maija Sinkkonen

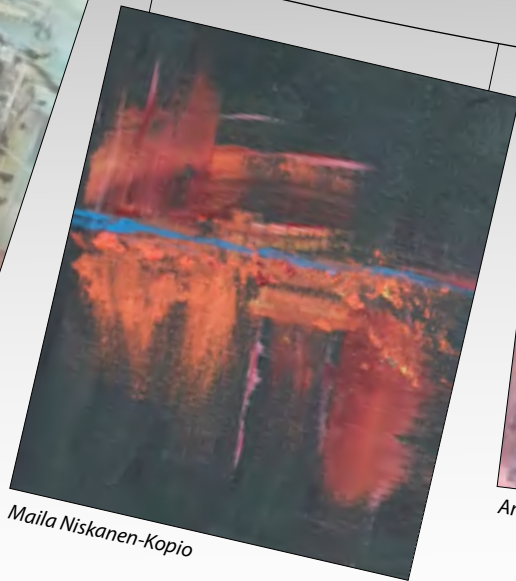
Ami Ilomäki

Sari Junkkila

Tuija Karhula

Maila Niskanen-Kopio

Anja Meri

JA TUNNELMIA

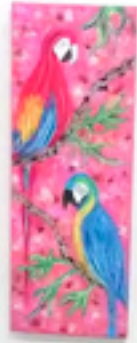

Varpu Vistala

Anja Kultalahti

U U S I K A S V O

"LUOVA TYÖ
ANTAA
MINULLE
HAPPEA"

Kuka olet?

Olen **Pulmu Holmberg**, 33-vuotias itähelsinkiläinen. Olen opiskellut AMK-tutkinnon viestinnästä ja journalismista, mutta tällä hetkellä työskentelelen kaupan alalla.

Olen aina ollut kiinnostunut taiteesta, mutta aiemmin ei mieleeni tullut,

että voisin itsekin olla taiteilija. Vuonna 2014 tajusin yhtäkkiä, että tahdon maalata, ostin tarvikkeet ja aloitin. Olin ajatellut aloittaa öljyväreillä, mutta keskusteltuani muutamien asiaa tuntevien henkilöiden kanssa, päädyin akryyleihin niiden helppouden vuoksi. Akryyli

vaatii vähemmän, joten kynnyks siihen oli matalampi. Taiteessa kuten muusakin elämässä minua inspiroi muun muassa luonto, ihmiset, värit ja tunteet.

Miten löysit tien Itä-Helsingin taideseuraan ja Monttuun?

Osallistuin kulttuurikeskus Stoassa järjestettyyn Nuori taide -näyttelyyn, joka oli ensimmäinen taidenäyttelyni. Kun näyttelyä myöhemmin purettiin, ja olin hakemassa töitäni pois, huomasin että samassa galleriassa järjestettiin heti perään Itä-Helsingin Taideseuran vuosinäyttely. Kiinnostuin ja kävin katsomassa näyttelyä. Näyttelytilassa oli myös mainos seuran kurssitoiminnasta Vuosaaressa ja päätin ilmoittautua mukaan. Vuonna 2016 aloitinkin taideseuran maanantain öljy- ja akryylipurssilla ja sille tielle jään.

Mitä mietteitä kurssitoiminnasta?

Pidän seurasta ja tunnen yhteisöllisyyttä maalauskerhoihini. On mukavaa puhua taiteesta henkilöiden kanssa, jotka ovat kiinnostuneita samoista aiheista ja jaksavat kuunnella ja jakaa asioita. Seurassa pääsen katsomaan ja kuulemaan muita ja seuraan mielenkiinnolla erilaisten aiheiden kirjoja. Työskennellessäni olen kuitenkin sellainen tyyppi, jonka tulee saada tehdä omaa taidetta yksin ja rauhassa kotioloissa. Minun on myös vaikea aloittaa kurssitehtäviä, jotka eivät oikeasti innosta minua ja usein teenkin itsenäisesti omia juttujani. Siitä minulle on kehittynyt oma tapani ilmaista itseäni. Minusta on hienoa sanoa, että olen itse opetellut alusta lähtien kaiken, minkä osaan. Olen kuitenkin iloinen, että taideseuramme opettaja antaa halutessani palautetta ja opastusta.

Seurallamme on myös joka vuosi näyttelyitä, joihin olen osallistunut. Nyt viimeksi GalleriaK3:ssa Arabiassa meillä oli seuran 41. vuosinäyttely, johon osal-

listuin kahdella työlläni. Seura järjestää lisäksi erilaisia tapahtumia. Viime syksynä esimerkiksi olin mukana lasten taidepajassa Vuotalossa, jossa piirsimme ja askartelimme kuvia eri ikäisten lasten kanssa. Oli hauskaa puuhastella ohjaajana vilkkaiden lasten kanssa.

Tammikuussa 2018 aloitin uuden suunnan ja rupesin maalaamisen ohella tekemään digitaidetta. Olin tuolloin kävelyllä Marjaniemessä katselemassa kauniita rantamaisemia. Aloin miettiä millaiselta maisema näyttäisi, jos osa siitä olisikin maalausta ja osa valokuvaa. Pidän valokuvien ottamisesta ja maalaustahon minulla oli jo valmiina, joten aloin heti kotiin päästyäni työstää ensimmäistä digityötäni. Valitsin kuvaa varten sopivan valokuvan ja maalauksen ja yhdistin ne tietokoneohjelman avulla. Sain työlleni todella hyvän vastaanoton ja innostuin todella tästä uudesta tekniikasta. Pidän siitä, kuinka monipuolista digitaiteen tekeminen on. Lisäksi se on mukavan siistiä eivätkä valmiit työt vie pienessäni kodissani paljoa tilaa.

Nykyään töitteni taustalla on yhä useampia erilaisia tietokoneohjelmia

ja digitaalisia työkaluja. Saatan käyttää myös monia eri maalauksiani yhteen työhön. Leikkaan niistä haluamani elementit, jotka yhdistän itse ottamiini valokuviin. Aluksi nämä työt ovat olemassa vain digitaalisina tiedostoina ja niitä voi katsoa ruudulta (läppäriältä, puhelimesta jne.). Teoksia voi kuitenkin myös tulostaa kuvaamossa valokuvapaperille, jolloin digityöstä saadaan fyysisiä vedoksia, jotka voi esimerkiksi kehystää ja ripustaa seinille. Toivoisin, että tulevaisuudessa taideseurallamme olisi näyttelyissä esillä myös digitaidetta. Se monipuolistaisi näyttelyiden antia.

Mitä maalaaminen antaa sinulle?

Ellen maalaisi tekisin kuitenkin jotain luovaa, todennäköisesti kirjoittaisin. Nuorempana haaveammattini olikin kirjailija, mutta lopulta kuvataide vei sydämeni. Tarve taiteen tekemiseen tulee syvältä, enkä pystyisi kuvittelemaan olemassaoloani ilman luomistyötä. Luova työ antaa minulle happea.

Haastattelu: Ami Ilomäki
Kuvat: Pulmu Holmberg

Taideseuran ulkopuoliset näyttelyt

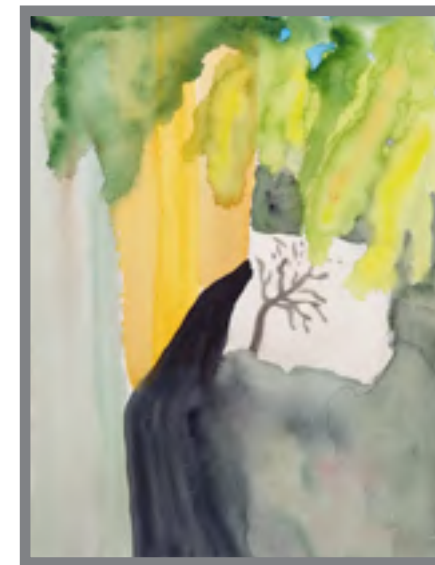
Koronavuoden rajoitteista huolimatta taideseuramme jäsenet ovat järjestäneet omia ja osallistuneet yhteisnäyttelyihin kiitettävästi. Näyttelyitä on pidetty Galleria viileä punaisessa, Galleria Akvartissa, Myllypuron senio-

rikeskuksessa, Herttoniemen sairaalan aulassa, Haapalan ravintolassa Sotkamossa, Galleria 4-kuudessa, ravintola Huvilassa Järvenpäässä ja Hotelli Rantapuistossa Vuosaaressa. Taidetta on ollut esillä myös virtuaalisesti.

Jäsenemme **Ritva Juselius** osallistui Italiaan suuntautuneelle taidematkalle Lago Maggiore ympäristöön. Matkalla syntyneitä töitä oli esillä **Pittura ad acquarello sul Lago Maggiore** -näyttelyssä 7. – 29.1.2020 Galleria viileä punaisessa.

”Majoituimme Belgiraten pienessä kylässä, jossa myös maalasimme usein. Retkeilimme Maggiore kauniilla saarilla, puutarhoissa ja vuoristossa. Aina oli mukana maalausvälineet, sadearusteet ja iloinen mieli”, kertoo Juselius.

Via Cairola

Via Mazzini

IN MEMORIAM

MENEHTYNEET ITÄ-HELSINGIN TAIDESEURAN JÄSENET.
MUISTAMME HEITÄ.

Annu Jalava † 8.12.2019

Sirkka Valanto † 23.6.2020

Sirkka Valanto ehti olla Taideseuramme hallituksen tietorikkaana jäsenenä vuoden 2019 alusta ennen kuin saimme yllättävän suru-uutisen hänen vakavasta sairastumisestaan ja poismenostaan.

Sari Tallqvist † 10.2.2020

jankkohtaista

Kevään 2021 kurssit

Öljy- ja akryylikurssi sopii aloittelijoille ja pidempään harrastaneille. Kurssi kokoontuu maanantaisin klo 15 – 21. Opettaja on paikalla klo 16 – 19 ja hänen johdolla maalataan 8 kertaa. Lisäksi on 4 itsenäistä maalauskerää. Ryhmä jakautuu liukuvasti iltapäivä- ja iltaryhmiin. Opettaja ohjaa molempia ryhmiä ja välissä on teoriaosuus. Kurssi alkaa **1.2.2021**. Kurssin hinta on 80 €.

Tiistamaalarit kokoontuvat tiistaisin klo 10 – 14, yhteensä 12 kertaa. Kurssi on tarkoitettu itsenäiseen työskentelyyn tottuneille maalareille ja vapaavalintaisille tekniikoille. Opettaja antaa maalausohjelman ja on paikalla yksilöllistä opastusta varten 5 kertaa kauden aikana. Kurssi alkaa **2.2.2021**. Kurssin hinta on 75 €.

Elävänmallin piirustus -kurssilla piirretään elävää mallia ja croquis-piirustusta. Kurssi kokoontuu tiistai-iltaisoin klo 18 – 20. Kurssikertoja on keväällä 12, opettaja on paikalla 5 kertaa. Malli on paikalla joka kerta. Kurssi alkaa **2.2.2021**. Kurssin hinta on 85 €.

Taidetta tussilla -kurssi perehdyttää monipuolisesti nestemäisen tussin käyttöön. Kurssi sopii aloittelijoille ja pidempään harrastaneille. Kurssi kokoontuu 12 kertaa keskiviikkoisin klo 18 - 21. Opettaja suunnittelee ohjelman ja on paikalla yksilöllistä opastusta varten 4 kertaa kauden aikana. Kurssi alkaa **3.2.2021**. Kurssin hinta 75 €.

Torstaipajassa etsitään uusia katselukulmia kuvan tekemiseen vaihtuvien välineiden ja materiaalien avulla. Kurssi kokoontuu 12 kertaa klo 10-14. Opettaja on paikalla alkuohjausta ja loppukritiikkiä varten – muutoin työskennellään itsenäisesti. Kurssi on suunnattu hajuttomia menetelmiä käyttäville. Kurssi alkaa **4.2.2021**. Kurssin hinta 50 €.

Grafiikkaryhmä työskentelee itsenäisesti ilman opettajaa. Osallistuminen edellyttää aiempaa kokemusta grafiikan teosta ja kykyä työskennellä ilman ohjausta. Kurssi kokoontuu torstaisin klo 18 – 21 ja alkaa **4.2.2021**. Kurssin hinta on 30 €.

Akvarellikurssi kokoontuu lauantaisin klo 10 – 13 opettajan johdolla 10 kertaa ja kaksi kertaa itsenäisesti. Kurssilla työskennellään opettajan laatiman kurssisuunnitelman puitteissa keskittyen omaan oppimiseen – teoriaa unohtamatta. Opettaja on paikalla klo 10 – 12.30. Kurssi alkaa **6.2.2021**. Hinta on 85 €.

■ Tiedustelut ja ilmoittautumiset: ihts.kurssit@gmail.com

Kurssisuunnitelmaan mahdollisesti tulevat muutokset ilmoitetaan jäsentiedotteissa ja seuran kotisivuilla. Myös lyhytkurssista tiedotetaan erikseen.

Jäsenmaksut ja -tiedustelut

Taideseuran jäsenmaksu vuonna 2021 on 40 €/vuosi, nuorisojäseniltä (13–18 v) 20 €/vuosi. Uusilta jäseniltä veloitetaan lisäksi 3 € kirjaamismaksu.

Uudet jäsentiedustelut osoitetaan **Riitta Astikaiselle**: ihts.jasen@gmail.com tai puh. 040 820 2877, mieluummin tekstiviestillä. Myös sähköpostiosoitteet ja muut mahdolliset muutokset yhteystiedoissa ilmoitetaan Riitta Astikaiselle. Sähköpostitse pystymme tiedottamaan nopeasti esim. kurssiasioista.

Seuraa meitä Somessa:

Kotisivumme www.ihts.fi päivitetään viimeisten tietojen mukaisesti, joten niitä kannattaa seurata. Jäsentiedotteet ovat luettavissa kotisivuilla. Lisäksi Facebook-sivullamme [facebook.com/itahelsingintaideseura](https://www.facebook.com/itahelsingintaideseura) kerrotaan kuvin ja sanoin tapahtumistamme. Seura on myös Instagramissa [instagram.com/itahelsingintaideseura](https://www.instagram.com/itahelsingintaideseura) – käy tutustumassa!

Pankki: Nordea • IBAN: FI08 1388 3000 3018 08
BIC: NDEAFIHH • Y-tunnus: Y-0821060-0

Syyskokouksessa 17.10.2020 valittu hallitus vuodelle 2021:

puheenjohtaja	Seppälä Saara	040 060 3613
varsinaiset jäsenet:	Arkonkoski Alina Astikainen Riitta Heikkilä Leena Ilomäki Ami Kanervo Hanna-Mari Koskenmäki Tapio Loponen Liisa Meri Anja Niskanen-Kopio Maila	040 129 1737 040 820 2877 050 594 0471 050 561 8005
varajäsenet:	Sinkkonen Hanna-Maija Varmola Elina	

Hallituksen jäsenten tehtävät määräytyvät ensimmäisessä kokouksessa 2021.

Muut vakinaiset tehtävät hallituksen ulkopuolisilla jäsenillä:

hankintavastaava toiminnantarkastaja	Tollander Helga Weckström Marita
---	-------------------------------------

Hyödynnä alennuksia!

Maalaustarvikeliikkeiden edullisia tarjouksia ja seuran jäsenalennuksia kannattaa hyödyntää. Näitä liikkeitä ovat ainakin Columbuksen Suomalainen Kirjakauppa, Farbe Oy, Tempera ja Giotto, Snow White, kehystykseen Ars Longa ja Life Art Oy. Varsinkin akvarelleisteille on usein laadukkaita tarjouksia Uudenmaankadun Diversessä.

**Taiteilijain-
tavaratalo**
jo vuodesta 1945

Tempera

Uudenmaankatu 16
00120 Helsinki

Olemme tilapäisesti väistöiloissa Lauttasaassa – lisätietoja: www.tempera.com